08/03/2019

Ο Άγιος Παΐσιος για τη βλασφημία προς το Άγιο Πνεύμα

/ Ορθόδοξες Προβολές

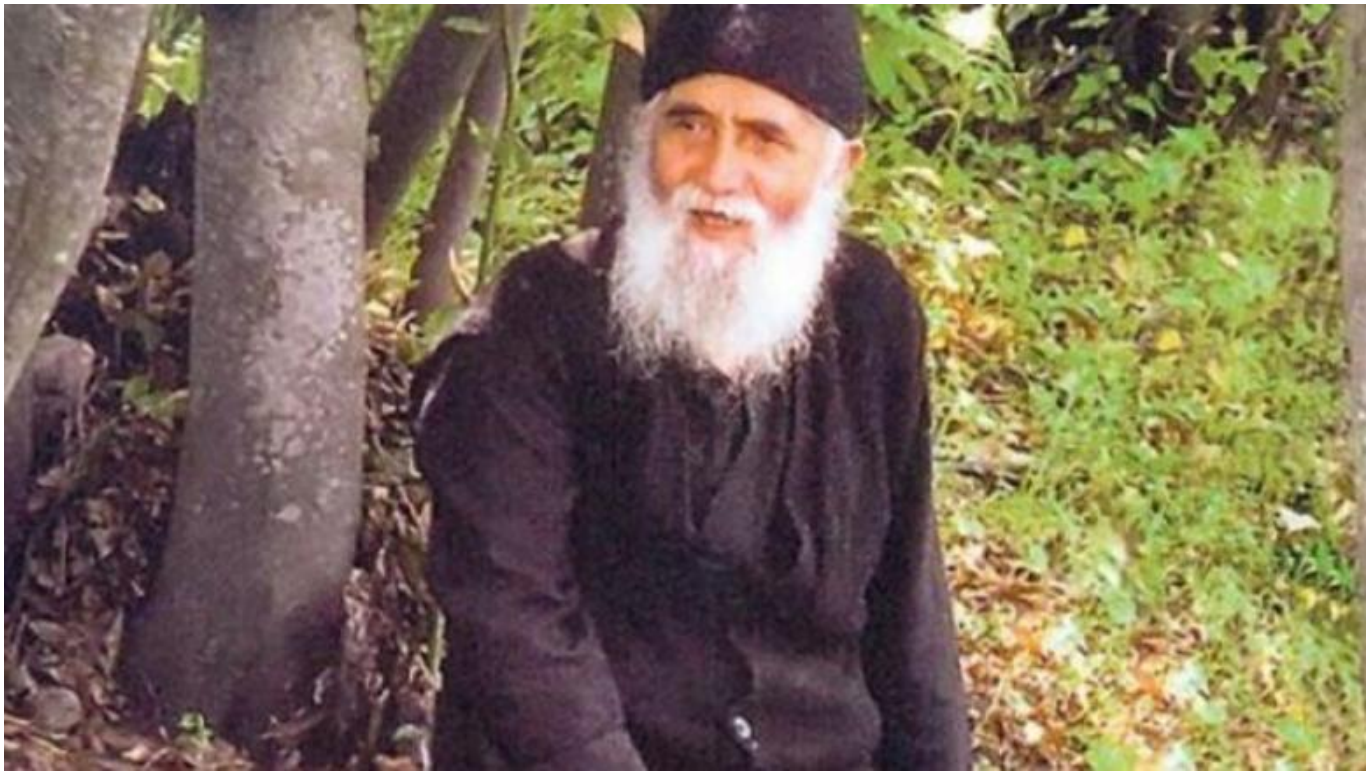

– Γέροντα, στην Αγία Γραφή λέει ότι η βλασφημία κατά του Αγίου Πνεύματος δεν συγχωρείται**[1]**. Ποια είναι η βλασφημία αυτή;

– Βλασφημία κατά του Αγίου Πνεύματος γενικά είναι η περιφρόνηση στα θεία, όταν ο άνθρωπος έχει, εννοείται, τα λογικά του. Τότε είναι και ένοχος. Π.χ. έναν που μου είπε «άντε κι εσύ και οι θεοί σου...», του έδωσα μία σπρωξιά και τον τίναξα πέρα, γιατί αυτό ήταν βλασφημία. Ή περνάνε δύο έξω από μία Εκκλησία. Ο ένας κάνει τον σταυρό του και λέει και στον άλλο «κάνε, ευλογημένε, κι εσύ τον σταυρό σου...» και αυτός αντιδρά: «Άντε κι εσύ που θα κάνω τον σταυρό μου!». Αυτή η περιφρόνηση είναι βλασφημία.

Αδύνατον επομένως σε έναν ευλαβή άνθρωπο να υπάρχει βλασφημία. Άλλα και η αναίδεια είναι βλασφημία κατά του Άγιου Πνεύματος. Ο αναιδής διαστρέφει η καταπατάει λ.χ. μία ευαγγελική αλήθεια, για να δικαιολογήσει την πτώση του. Δεν σέβεται την αλήθεια, την πραγματικότητα, άλλα την τσαλακώνει εν γνώσει του· τσαλαπατάει ένα ιερό πράγμα. Και αυτό σιγά-σιγά γίνεται πλέον κατάσταση. Στην συνέχεια απομακρύνεται η Χάρις του Θεού και ο άνθρωπος δέχεται επιδράσεις

δαιμονικές. Και αν δεν μετανοήσει, τι εξέλιξη θα έχει... Θεός φυλάξοι!

Όταν όμως ένας θυμώσει και βλασφημήσει ακόμη και το Άγιο Πνεύμα, αυτή η βλασφημία δεν είναι ασυγχώρητη, γιατί ο άνθρωπος δεν πιστεύει την βρισιά που είπε, άλλα την είπε, επειδή εκείνη την στιγμή, πάνω στον θυμό του, έχασε τον έλεγχο του εαυτού του, και αμέσως μετανοιώνει. Ο αναιδής όμως δικαιολογεί το ψέμα, για να δικαιολογήσει την πτώση του. Όποιος δικαιολογεί την πτώση του, δικαιολογεί τον διάβολο.

– Γέροντα, πώς δικαιολογεί την πτώση του;

– Μπορεί να θυμηθεί κάτι που λέχθηκε πριν από δέκα χρόνια για άλλη περίπτωση και να το παρουσίαση σαν παράδειγμα, για να δικαιολογήσει τον εαυτό του. Ούτε ο διάβολος, ο μεγαλύτερος δικηγόρος, δεν θα μπορούσε να σκεφθεί κάτι τέτοιο εκείνη την ώρα.

– Και πώς νιώθει αυτός ο άνθρωπος;

– Πώς νιώθει; Δεν έχει ανάπαυση ποτέ. Εδώ και δίκαιο να έχει κανείς, όταν πάει να δικαίωση τον εαυτό του, πάλι ανάπαυση δεν έχει, πόσο μάλλον να μην έχει δίκαιο και να δικαιολογεί την πτώση του με αναιδέστατο τρόπο. Γι’ αυτό, όσο μπορούμε, να προσέχουμε την αναίδεια και την περιφρόνηση όχι μόνον προς τα θεία άλλα και προς τον πλησίον μας, διότι είναι εικόνα θεού.

Οι αναιδείς άνθρωποι βρίσκονται στο πρώτο στάδιο της βλασφημίας κατά του Αγίου Πνεύματος. Εκείνοι που περιφρονούν τα θεία βρίσκονται στο δεύτερο, και στο τρίτο βρίσκεται ο διάβολος.

– Γέροντα, όταν μιλούν κατά της Εκκλησίας η κατά του Μοναχισμού κ.λπ., τι πρέπει να κάνη κανείς;

– Κατ’ αρχάς, αν κάποιος μιλάει άσχημα λ.χ. για σένα ως άτομο, δεν πειράζει. Να σκεφθείς: «Τον Χριστό, που ήταν Χριστός, Τον έβριζαν, και δεν μιλούσε· εμένα που είμαι αμαρτωλός τι μου αξίζει;». Αν έρχονταν να βρίσουν εμένα ως άτομο, δεν θα με πείραζε καθόλου. Άλλα, όταν με βρίζουν ως μοναχό, βρίζουν και όλο τον θεσμό του Μοναχισμού, γιατί ως μοναχός δεν είμαι ανεξάρτητος, και πρέπει να μιλήσω. Σε τέτοιες περιπτώσεις πρέπει κανείς να τους αφήσει λίγο να ξεσπάσουν και ύστερα να τους πει δύο κουβέντες.

Κάποτε στο λεωφορείο μία γυναίκα έβριζε τους παπάδες. Την άφησα να ξεσπάσει και, όταν σταμάτησε, της είπα: «Έχουμε απαιτήσεις από τους παπάδες, άλλα και αυτούς δεν τους έριξε ο Θεός με τα αλεξίπτωτα. Είναι άνθρωποι και έχουν

ανθρώπινες αδυναμίες. Μπορείς όμως να μου πεις, μία μητέρα σαν εσένα βαμμένη, με κάτι νύχια σαν το γεράκι, τι παιδί θα γέννηση και πώς θα το αναθρέψει; Και παπάς και καλόγερος να γίνει, πώς θα είναι;».

Θυμάμαι, μία άλλη φορά, όταν ταξίδευα με το λεωφορείο από την Αθήνα για τα Γιάννενα, ήταν ένας που δεν σταμάτησε σε όλο τον δρόμο να κατηγορεί έναν μητροπολίτη που είχε δημιουργήσει τότε κάτι προβλήματα. Του είπα κανα-δυό κουβέντες και μετά έκανα ευχή. Εκείνος συνέχιζε. Όταν φθάσαμε στα Γιάννενα και κατεβήκαμε, τον πήρα λίγο παράμερα και του λέω: «Με γνωρίζεις ποιος είμαι;». «Όχι», μου λέει. «Πώς τότε κάθεσαι και λες τέτοια πράγματα; Εγώ μπορεί να είμαι πολύ χειρότερος από τον τάδε που βρίζεις, μπορεί όμως να είμαι και ένας άγιος. Πώς κάθεσαι εσύ και λες μπροστά μου πράγματα που δεν μπορώ να φανταστώ ότι τα κάνουν ούτε και οι κοσμικοί άνθρωποι; Κοίταξε να διορθωθείς, γιατί θα φας σκαμπίλι δυνατό από τον Θεό – για το καλό σου φυσικά». Τον είδα μετά, άρχισε να τρέμει. Άλλα και οι άλλοι κατάλαβαν, όπως είδα από μία αναταραχή που δημιουργήθηκε.

– Βλέπεις να βρίζουν τα άγια και ο άλλος δεν λέει τίποτε. Σ’ αυτήν την περίπτωση η πραότητα είναι δαιμονική. Μία φορά που έβγαινα από το Άγιον Όρος, συνάντησα στο καράβι και έναν που είχε φύγει ο καημένος από το Ψυχιατρείο και είχε έρθει στο Όρος. Φώναζε και έβριζε συνέχεια όλους τους μεγάλους, τους κυβερνήτες, τους γιατρούς... «Τόσα χρόνια, έλεγε, με τάραξαν στα ηλεκτροσόκ και στα χάπια. Εσείς περνάτε καλά. Έχετε την καλοπέραση σας, τα αυτοκίνητα σας. Έμενα από δώδεκα χρονών η μάνα μου μ’ έστειλε σ’ ένα νησί. Είκοσι πέντε χρόνια γυρίζω από τρελλοκομείο σε τρελλοκομείο». Έβριζε όλα τα κόμματα και μετά άρχισε να βρίζει Χριστό και Παναγία. Σηκώνομαι επάνω, «πάψε, του λέω· δεν υπάρχει καμμιά αρχή εδώ μέσα;». Θίχθηκε, φαίνεται, ο συνοδός του – πρέπει να ήταν χωροφύλακας – και τον σύμμασε λίγο. Είχε πει όλο το πρόβλημα του φωνάζοντας και βρίζοντας. Τον πόνεσα. Μετά ήρθε, μου φίλησε το χέρι. Τον φίλησα. Είχε δίκαιο. Όλοι λίγο-πολύ έχουμε το μερίδιο μας. Ήμουν και εγώ αιτία που έβριζε ο καημένος. Αν είχα πνευματική κατάσταση, θα τον είχα κάνει καλά.

– Πόσο είχαν απογοητευθεί οι Φαρασιώτες, τότε με την Ανταλλαγή, όταν έρχονταν με το καράβι στην Ελλάδα! Δυο ναύτες μάλωναν και έβριζαν τον Χριστό και την Παναγία. Τους φάνηκε πολύ βαρύ! Σού λέει: «Έλληνες, Χριστιανοί, να βρίζουν τον Χριστό και την Παναγία!». Τους άρπαξαν και τους πέταξαν στην θάλασσα. Ευτυχώς ήξεραν κολύμπι και γλύτωσαν. Ακόμη και όταν βρίζουν κάποιον άνθρωπο, πρέπει να τον υπερασπίσουμε, πόσο μάλλον τον Χριστό!

Ήρθε ένα παιδί στο Καλύβι που κούτσαινε, άλλα λαμποκοπούσε το προσωπάκι του. Λέω: «Κάτι γίνεται εδώ, για να λάμπει έτσι η θεία Χάρις!». Τον ρώτησα «τι κάνεις

κ.λπ.» και μου είπε τι συνέβη. Κάποιος, ένα θηρίο μέχρι εκεί πάνω, έβριζε τον Χριστό και την Παναγία και το παιδί όρμησε επάνω του, για να σταματήσει. Εκείνος το έβαλε κάτω, το τσαλαπάτησε, του σακάτεψε τα πόδια, και μετά το καημένο κούτσαινε. Ομολογητής! Τι τράβηξαν οι Ομολογητές, οι Μάρτυρες!

– Γέροντα, μερικοί ευλαβείς νέοι δυσκολεύονται στον στρατό με αυτούς που βρίζουν. Τι να κάνουν;

– Θέλει διάκριση και υπομονή. Ο Θεός θα βοηθήσει. Ο ασυρματιστής που υπηρετούσαμε μαζί στον στρατό ήταν ένας γιατρός άπιστος, βλάσφημος. Κάθε μέρα ερχόταν στην μονάδα Διοικήσεως, να μου κάνη πλύση εγκεφάλου! Μού έλεγε την θεωρία του Δαρβίνου κ.λπ., κάτι πράγματα χαμένα, βλάσφημα τελείως. Μετά όμως από κάποιο περιστατικό κατάλαβε μερικά πράγματα. Μία φορά ήμασταν σε μία επιχείρηση και είχαμε φορτωμένα σε ένα μεγάλο μουλάρι τον ασύρματο και το φορείο. Σε έναν κατήφορο, επειδή γλιστρούσε πολύ, εγώ έπιανα από την ουρά το ζώο και ο γιατρός τραβούσε το καπίστρι. Σε μία στιγμή, πώς άγγιξε το φορείο λίγο τα αυτιά του ζώου, και δίνει μία το ζώο και με χτυπάει δυνατά με τα πισινά του πόδια· με πέταξε πέρα. Σε λίγο συνήλθα και είδα ότι περπατούσα! Το μόνο που θυμόμουν ήταν ότι φώναξα «Παναγία μου!». Τίποτε άλλο. Τα σημάδια από τα πέταλα του ζώου ήταν πάνω μου. Εδώ το στήθος ήταν όλο μαύρο. Με τόση δύναμη με χτύπησε το ζώο! Τα έχασε ο γιατρός που με είδε να περπατώ! Συνεχίσαμε τον δρόμο μας. Λίγο πιο πέρα στραβοπάτησε ο γιατρός σε μία πέτρα, έπεσε κάτω και δεν μπορούσε να σηκωθεί να περπατήσει. Άρχισε να φωνάζει: «Παναγία μου, Χριστέ μου»! Σού λέει: «Τώρα όλοι θα με εγκαταλείψουν πάει, τι θα γίνω; Ποιος θα με βοηθήσει;». Φοβόταν μην τον πιάσουν. «Μη στενοχωριέσαι, του λέω, θα καθήσω μαζί σου. Αν πιάσουν εμένα, θα πιάσουν κι εσένα». Ο καημένος μετά σκέφθηκε: «Ο Αρσένιος**[2]** ενώ τον πέταξε πέρα το ζώο, δεν έπαθε τίποτε, και εγώ λίγο στραβοπάτησα και δεν μπορώ να περπατήσω!». Σε λίγο σηκώθηκε, άλλα κούτσαινε και τον κρατούσα, για να περπατήσει. Οι άλλοι είχαν προχωρήσει. Πήρε ένα μάθημα και συνήλθε μετά. Κάθε μέρα έλεγε κάτι βλασφημίες, και τότε, πάνω στον κίνδυνο, φώναζε «Παναγία μου! Παναγία μου!». Τον βόλεψε η Παναγία!

Ένας άλλος, μοτοσικλετιστής ήταν στον στρατό, δύο φορές είχε σπάσει το πόδι του και πάλι συνέχιζε να βρίζει.

– Δεν του λέγατε τίποτε, Γέροντα;

– Τι να του πω; Εδώ δεν του έλεγα τίποτε και εκείνος έβριζε συνεχώς τον Χριστό και την Παναγία επίτηδες, για να με στενόχωρη. Μετά το κατάλαβα και έκανα μόνον ευχή. Και να δείτε, ενώ πρώτα έβριζαν και αυτός και οι άλλοι στα καλά καθούμενα, ύστερα, όταν δυσκολεύονταν σε κάτι και πήγαιναν να βρίσουν,

δάγκωναν την γλώσσα τους! Είναι καλύτερα, αν ένας βρίζει, βλασφημεί κ.λπ. και είναι αναιδής, να κάνης ότι είσαι απασχολημένος και δεν ακούς και να λες την ευχή. Γιατί αν καταλάβει ότι τον παρακολουθείς, μπορεί να βρίζει συνέχεια, και έτσι γίνεσαι αιτία να δαιμονισθεί. Όταν όμως δεν είναι αναιδής άλλα ευσυνείδητος, και βρίζει από κακή συνήθεια, μπορείς κάτι να του πεις. Αν πάλι είναι ευσυνείδητος, άλλα έχει πολύ εγωισμό, πρέπει να προσέξεις να μην του μιλήσεις αυστηρά άλλα ταπεινά, όσο μπορείς, και με πόνο. Τι λέει ο Αββάς Ισαάκ; «Έλεγξον διά της δυνάμεως των αρετών σου τους φιλονεικούντας μετά σου… και αποστόμωσον αυτούς διά της πραότητος και της γαλήνης των χειλέων σου. Έλεγξον τους μεν ακόλαστους διά της ενάρετου συμπεριφοράς σου, τους δε αναίσχυντους κατά τας αισθήσεις διά της συστολής των ομμάτων σου»[3]

1. Βλ. Ματθ. 12,31
2.Το κατά κόσμον όνομα του Γέροντα.
3. Άββα Ισαάκ του Σύρου, Οι Ασκητικοί Λόγοι, Λόγος ΚΓ’, εκδ. «Αστήρ».

Απόσπασμα από την σελίδα 53-58 του βιβλίου:

ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΠΑΪΣΙΟΥ ΑΓΙΟΡΕΙΤΟΥ
ΛΟΓΟΙ Β΄
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΑΦΥΠΝΙΣΗ

ΙΕΡΟΝ ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΟΝ
«ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΘΕΟΛΟΓΟΣ»
ΣΟΥΡΩΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ